

LA FARGA

REVISTA DE SALT

Les escoles del
veïnat

El poder de la cua

La cua és signe que el qui la porta és un animal, p.e.: gat, gos, cavall, etc., però l'home no té cua.

En règims dictatorials hi ha cues per anar a comprar, a buscar determinats documents... ja que hi ha racionament, restriccions, etc., però en estats lliures, a on predomina la raó i el mercat lliure, hi ha llibertat d'acció i en conseqüència no n'hi haurien d'haver.

Però està vist que això no és així i sense ser animals (suposo) i tenir un estat lliure hem d'anar a fer-ne.

La implantació de sistemes mecanitzats hauria de servir per facilitar la feina, i treure cues, però d'aquestes n'hi ha com sempre: als establiments, als comerços, al carrer, de vehicles, etc...

Es veu que la cua té un poder omnipotent i que tot ho pot, i així els humans, malgrat no tenir-ne, hem d'anar a fer-la. La cua no es pot perdre, va lligada a l'home.

A Salt, també hi ha llocs a on hi ha cua: per anar a comprar això o allò, suposo que els establiments que en tenen és perquè ho fan bé, bo i al gust del client, en detriment dels que no en tenen. Però també hem de dir que els establiments que no en tenen és perquè ho fan bé, bo i al gust del client, però amb un sistema de servir més ràpid, i així tothom content.

Les cues al nostre poble estan plenament consolidades, igual com a tot arreu, però potser la més característica, possiblement per ser la més espectacular i la més llarga, és la que es produeix a totes hores del dia fins a Girona, amb vehicles, molts d'ells individuals.

I més d'un cop m'he preguntat: què hi poden donar a Girona que sempre hi ha aquesta cua tan llarga? I a vegades aquesta va d'allà cap aquí i altres cops d'aquí cap allà. Ja no sé si la cua és un nou joc.

Undara

Al poble de salt

Davant d'algunes declaracions inexactes abocades en diferents mitjans d'informació gironins sobre el meu cas i l'afer de l'Ajuntament amb Ràdio Salt, em veig en la necessitat d'aclarir algunes qüestions, ja que els fets són prou significatius.

1. El dia 15 de juliol de 1990 l'Ajuntament de Salt va demanar-me que renunciés a la meua antiguitat com a Director Comercial de Ràdio Salt i me n'anés a l'atur, perquè el termini de convocatòria pública del meu lloc de treball se'ls havia "passat per alt". Jo m'hi vaig negar en rodó i va ser aleshores quan vaig haver d'acudir als tribunals per defensar els meus drets com a treballador.

2. Els contractes irregulars que han existit des del començament a Ràdio Salt, amb fulls de salaris andàmals, en els quals hi figuraven dietes i quilometratges inexistents i la successió d'errors legals, com la no convocatòria a temps de la meua plaça, evidencien la ineptitud del responsable legal.

3. Que jo portava treballant tres anys i set mesos a Ràdio Salt com a Director Comercial és un fet provat, segons la sentència judicial que em dona a mi la raó, i condemna l'Ajuntament de Salt a pagar més de dos milions de pessetes en concepte d'indemnització per acomiadament nul (Autos 779/90, sentència de 20 de desembre de 1990).

4. L'amenaça verbal d'un responsable polític ("tindràs la raó però trigaràs a cobrar"), la continua complint l'Ajuntament de Salt portant la legalitat a l'extrem -tant de bo l'hagués aplicada quan calia-. Així va aconseguir ajornar tres vegades el judici -deixant-me més de sis mesos sense cobrar ni un duro i sense poder tramitar l'atur-, i ara ha apel·lat al Tribunal de Catalunya en un desig d'endarrerir més un tema que és claríssim, laboralment.

Aquesta apel·lació costarà d'entrada als ciutadans de Salt 180.000 ptes. mensuals, i molts més diners encara si torna a perdre l'Ajuntament. Això, però no sembla preocupar-los.

5. Les declaracions de Xavier Corominas, de l'Ajuntament de Salt, als mitjans de comunicació pretenen intoxicar l'opinió pública, retallant els fets al seu caprici i falsejant les dades (com ara afirmant que no havien rebut oficialment la sentència, quan en el jutjat constava que sí). De tot això es dedueix que es vol emmascarar el meu cas amb informacions inexactes.

6. Si a un polític no li agrada el que diu l'Estatut dels treballadors, que lluiti per abolir-lo, que acati la justícia o que dimiteixi del seu partit. Quin flac favor fa el PSC als saltencs i a la classe política en general en presentar com a cap de llista un senyor com Xavier Corominas.

7. Li agradi o no al senyor Sunyer, alcalde de Salt, i al seu equip de govern -que em van tancar tota possibilitat de negociació sobre la meua situació- jo vaig començar a treballar a Ràdio Salt amb tota la meua capacitat, desitjos, afecte i dedicació possibles, l'octubre de 1986, i vaig desenvolupar la meua tasca fins al juliol de 1990, fent pujar la recaptació de publicitat de Ràdio Salt de 250.000 ptes, el primer any, a més de 5 milions, l'últim. Les xifres canten, i tots aquests fets figuren com a fets provats en una sentència judicial. La resta es demagògia i fa pensar que tot l'afer no sigui més que una revenja personal, executada amb la complicitat del batlle saltenc; la trista revenja d'una administració -pública- sufragada amb els diners dels ciutadans contra un treballador que l'únic que ha fet és reclamar els seus drets.

Teo Candea
Ex-Director de Ràdio Salt

FLECA I PASTISSERIA

Currius

SALT

Carrer Llarg, 4 - Tel. 23 83 71
Pl. Onze de Setembre - Tel. 23 81 10

La vergonya de la guerra

El dia 2 d'agost de 1990 es produïa la invasió de Kuwait per Irak a les ordres de Saddam Hussein. El passat 17 de gener començava la guerra del Golf Pèrsic entre Irak i la coalició internacional, amb EE.UU. al capdavant, amb el pretext de l'alliberament de Kuwait.

— Els fets que a hores d'ara estem vivint són transcendents i poden canviar pel seu comportament l'ordre del planeta. I com algú ja ha manifestat, tant o més important que la pròpia guerra, unfet injustificable i menyspreable, poden ser les conseqüències de la seva internacionalització i el sotrac que pot representar en el món àrab i islàmic posteriorment a Occident.

— Molt s'ha dit, escrit i opinat sobre la guerra del Golf aquest dies, una guerra que ja ha començat però no sabem quan i com acabarà.

En tot cas des de **LA FARGA** Revista de Salt no podem restar al marge del problema i hem d'aportar la nostra contribució a la pau de la zona i a la pau del món. En aquest sentit cal dir:

— Que és lamentable la manca general d'informació i de dades objectives sobre el desenvolupament de la guerra i de les víctimes.

— Que Saddam Hussein és un dictador i un tirà que s'aprofita de la seva força militar per anorrear pobles i treure'n guanys personals.

— Que en cap cas l'actual guerra no és justificable i que s'havia

d'haver fet més (bloqueig econòmic, diplomàcia...) perquè no esclatés.

— Que les potències que ara lluiten contra Hussein són els que li han venut armes i l'han convertit en un agressor armat.

— Que el fet que a la zona del conflicte hi hagi el 33% de les reserves mundials de petroli i no només sorra, és el que ha fet que es mobilitzessin i entressin en guerra. En casos com El Salvador, Panamà, Lituània o Sud-Àfrica, en què també hi ha agressions, ningú aixeca el dit.

— La impotència i la dubtosa eficàcia de l'ONU per aturar una guerra, cosa que qüestiona la seva utilitat.

— El fet que soldats catalans i espanyols de lleva es trobin en l'àrea del conflicte és del tot injustificable.

— Que la guerra és una vergonya i que el conflicte no es resoldrà només amb armes. Cal una conferència de Pau sobre tots els problemes de l'Orient Mitjà, on entre d'altres s'incloguin també els problemes dels PALESTINS, els d'Israel i els del Líban.

SUMARI

LA CAPSA DE VIDRE	
El poder de la cua.....	2
CARTES AL DIRECTOR	
Al poble de Salt.....	2
EDITORIAL	
La vergonya de la guerra.....	3
CRONICA	
Notícies varies.....	4
RECULL	
Notícies varies.....	4
EL DIAMANT DE LA PLAÇA	
Decàleg de la serenitat.....	5
RIALLES D'AQUI	
Les tres llengües.....	5
IMATGES	
Temps de guerra.....	6
L'ALTRA IMATGE	
Història d'un La.....	6-7
SERS	
Els ocells del Pla de Salt (3).....	8-9
TEVA/MEVA	
M. ^a Rosa Puig i Dalmau.....	10-11
TEMA CENTRAL	
La nova escola del Veinat.....	12
Cronologia del Veinat.....	13
Nou centre d'E.G.B. i	
Parvulari a Salt.....	14-15
L'escola d'adults de Salt.	
15 anys al servei del poble.....	16
Un nom per una escola.....	17
Una nova escola pública	
a Salt: l'escola del Veinat.....	17
D'ACÍ D'ALLÀ	
Perplexitats de pre-guerra.....	18
CAGAFERRO	
L'acudit foll	
Espigolant.....	19
COPSAT AL VENT	
La publicitat.....	19

ANY XIII/Núm. 119
Febrer 1991

PORTADA/Les escoles del Veinat.
V. Huedo.

LA FARGA/Revista de Salt.

EDITA/Casal de Jubilats de salt.

DIRECCIO/Josep Cristòfol i Darné

COORDINACIO/Josep M.ª Oliveras i Oliveras

CONSELI DE REDACCIO/Josep Cristòfol i Darné,

Guillem Terribas i Roca, Josep M.ª Oliveras i

Oliveras, Lluís Mateu i Riera, Joan Boada i Reig,

Jaume Bosch i Termes, Martí Fita i Casals, Eva Es-

cuin i Dilmé, Miquel Àngel Ferrés i Fluvia, Àgapi

Alonso i Pont, Sebastià Parra i Nuño, Xavier Al-

berch i Fugueras.

COLLABORACIO HABITUAL/Antoni Brugués,

Pitu Geli, Maria Mercè Sánchez, Pili Fernández,

Biblioteca Municipal Jaume Mintrial i Masià i Maria

Bramon.

COLLABORACIO EN AQUEST NUMERO/Mi-

quel Berga i Bagué, David Mackay, Secció de Mo-

derna i Contemporània del Taller d'Història de Salt

i Astrid Magran.

COMPAGINACIO/Xarli Terribas i Roca

CORRECCIO I ESTIL/Toni Rusalleda i Nadal.

FOTOGRAFIA/Jaume Ollé i Selga i Martí Artale-

jo i Costa.

DISTRIBUCIO/Pitu Geli.

ADMINISTRACIO/Joa Boada i Reig.

TIRADA/1.500 exemplars.

REDACCIO/Passaig Verdguer, 1

Tels. 23 04 98 - 23 85 78

IMPRESSIO/Impremta Pagès. Eixampla 8

Tel. 42 01 07 - Anglès

DIPOSIT LEGAL/GI-356/79

LA FARGA LNO SE SOLIDARITZA NECESSARIAMENT AMB LES OPINIONS EXPRESSADES EN ELS SEUS ARTICLES SIGNATS, I QUE PUBLIQUEM INTEGRAMENT RESPECTANT L'OPINIO DEL SEU AUTOR.

LA FARGA AUTORITZA LA REPRODUCCIO DELS SEUS ARTICLES SEMPRE I QUAN SINDIQUI CLARAMENT LA SEVA PROCEDENCIA.

PREMI TRES DE MARÇ DE 1989

CERCAVILA DE LA PAU

El dia 12 de febrer se celebrà un cercavila de la Pau que va transcórrer pels carrers del poble.

La idea de fer aquesta cercavila va sorgir quan els membres de la Comissió de Carnestoltes, presidits per la regidora de festes de l'Ajuntament Carme Carbó, es plantejaren afegir-se a diverses ciutats europees que han decidit anul·lar la celebració de Carnestoltes aquest any, com a mostra del seu rebuig a la guerra del Golf Pèrsic.

Per això es van prohibir les disfresses que puguin tenir relació amb el món bèl·lic, armes, etc... I durant tot el transcórrer, la comitiva va anar acompanyada de la música de John Lennon i d'altres cantants pacifistes.

Cal fer constar que aquesta festa és una de les concentracions més massives que es fan al poble, i aquest any, amb la cercavila de la pau, el poble de Salt va mostrar el seu rebuig a la guerra del Golf.

ANGEL PUIG, PRESIDENT DE SALT SARDANISTA

L'Assemblea General Ordinària i Extraordinària de socis de Salt Sardanista se celebrà el dissabte dia 19 de gener a Les Bernardes.

L'Assemblea de socis va ratificar, en l'última reunió, Àngel Puig com a president de l'entitat i la mateixa junta que hi ha estat aquests últims anys.

També es va fer una valoració positiva de la feina realitzada per l'entitat durant aquest temps; cal destacar l'edició del disc Salt i les seves sardanes, interpretades per la Principal de la Bisbal, i l'arrossada popular al pla dels Socs.

En acabar l'any 1990, l'entitat

Salt Sardanista compta amb una xifra de 890 socis.

COORDINADORA PER LA PAU

El dia 31 de gener es va celebrar a la Sala de Sessions de l'Ajuntament una reunió per crear la Coordinadora per la Pau, arran de la problemàtica sortida al golf Pèrsic.

A la convocatòria es van reunir unes 30 persones i es va formar una Coordinadora Provisional per la Pau.

Els acords més importants a què van arribar foren la creació de la Comissió, formada per gent voluntària, i que properament redactarà un manifest i proposarà un seguit d'actuacions que es presentaran a la propera assemblea.

La idea de la creació d'aquesta coordinadora va sorgir de l'entitat Salt Quilalí i de l'Escola d'Adults de Salt, a fi d'estudiar conjuntament el que pot aportar el nostre poble a tan greu situació, i proposar la Pau davant del conflicte bèl·lic.

TALLER D'HISTÒRIA DE SALT

Els membres del Taller d'Història de Salt estan portant a terme una tasca important en el seu afany de recuperar la història del nostre poble.

El dia 16 de gener van tenir lloc una reunió per planificar el que faran aquesta primavera. I el dia 31 de gener, amb una nova reunió amb tots els membres del Taller, es varen establir les bases, segons van informar els portaveus del Taller, Quim Daban i Jordi Pons, per portar a terme una publicació que sortirà properament, als voltants de Sant Jordi, amb un acte obert al públic, i a on sortiran publicats els treballs molt interessants sobre el nostre poble.

- Exposició "Trobadors i Joglars". Les Bernardes 17 de gener.

- Concerts "Veu i Tradició". 17 de gener, Jaume Arnella. 18 de gener, A. Rossell. 25 de gener, R. Saragossa.

- L'Agrupament Escolta Sant Cugat va recollir, després de Nadal, més de cinquanta avets, cedits pels veïns del poble, a fi que es puguin replantar. La campanya va acabar amb un fi de festa amb l'actuació de Quim Daban i el seu espectacle infantil, a la plaça del mercat.

- Cinema a Can Panxut, "Les aventures de Toby Nelson". Organitza Rialles. 13 de gener.

- Curs de dietètica a Les Bernardes. 24 de gener.

- Teatre a Can Panxut. El "Teatre de Cordó" presenta "Les màgiques aventures d'en Fixi i en Foxi". 27 de gener.

- Curset de sardanes per a nens i nenes, Mesos de gener, febrer, març i abril. Organitza: Salt Sardanista.

LA CATALONIA ASEGURADORA, S.A.
ASSEGUANCES D'ASSISTÈNCIA SANITÀRIA

DELS NOSTRES SERVEIS CAL DESTACAR:

Parts assistits per tocòleg
Medicaments durant l'internament
Litotricia renal

Unitat de vigilància intensiva
Scanner (TAC) i ressonància magnètica

INFORMEU-VOS, ESTEM A LA VOSTRE DISPOSICIÓ

GIRONA
Joan Maragall, 22
Tel. 20 33 31

OLOT
Assegurances CALM. Hospici, 11 esc. A
Tel. 26 65 50

FIGUERES
Josep Soy, C/. Llers, 4
Tel. 67 24 63

Decàleg de la serenitat

Solem fer bons propòsits a llarg termini. Tan perfectes i tan a llarg termini que hi ha el perill de no començar mai a posar-los en pràctica. Per això m'ha cridat l'atenció un "decàleg de la serenitat" que he trobat. El pràmbul diu així:

(Em veig amb cor de fer-ho bé durant dotze hores- em desanimaria si pensés que ho he de fer durant tota la meua vida).

1. _ Només per avui miraré de viure exclusivament el dia, sense voler resoldre el problema de la meua vida tot d'un cop.-

2. _ Només per avui tindrè la màxima cura de les meves formes: procuraré ser afable, no criticaré a ningú i no pretindrè de millorar o disciplinar ningú que no sigui jo mateix.

3. _ Només per avui seré feliç en la certesa que he estat creat per a la felicitat, no sols a l'altre món, sinó també en aquest.

4. _ Només per avui m'adaptaré a les circumstàncies, sense pretendre que les circumstàncies s'adaptin totes als meus desigs.

5. _ Només per avui dedicaré deu minuts del meu temps

a una bona lectura, recordant que, així com l'aliment és necessari per a la vida del cos, la bona lectura és necessària per a la vida de l'esperit.

6. _ Només per avui faré una bona acció i no ho diré a ningú.

7. _ Només per avui faré almenys una cosa que no desitjo fer; i si em sentís ofès en els meus sentiments, miraré que ningú no se n'assabenti.

8. _ Només per avui em faré un programa detallat. Potser no el compliré del tot, però el redactaré. I em guardaré de dues calamitats: la pressa i la indecisió.

9. _ Només per avui creuré fermament -encara que les circumstàncies demostrin el contrari- que la bona providència de Déu s'ocupa de mi com si ningú no existís en el món.

10. _ Només per avui no tindrè temors. De manera particular no tindrè por de gaudir del que és bonic i de creure en la bondat.

L'autor d'aquest decàleg és Joan XXIII. Qui no el recorda com un Papa ple de bondat... i de serenitat?.

Miquel Àngel Ferrés

Les tres llengües

A Suïssa hi havia un vell amb un fill, que no era gaire intel·ligent.

Un dia el vellenià el fill a una altra ciutat, on hi havia unsavi que li ensenyaria moltes coses. Hi va anar shi va quedar tot un any.

Quan va tornar a casa seva el pare li digué: -Fill meu, què has après durant tot aquest temps? Ell li contestà: -He après el que borden el gossos. Al pare no li agradà gaire el que havia après i decidí enviar-lo amb un altre savi.

Després dun any tornà a casa seva i el seu pare li tornà a fer la mateixa pregunta. Ell respongué: -He après el que canten els ocells. El seu pare exclamà: -És això el que après durant tot aquest temps? I una vegada més l'envià amb un tercer savi.

Igual que amb els altres savis shi estigué dotze mesos.

Al tornar li digué al pare que havia après el llenguatge de les granotes. Ell senfadà molt i digué als seus servents: -Aquest noi ja no és el meu fill, porteu-lo al bosc i que no torni.

Un cop allà, el jove buscà allotjament en un castell que hi havia per allí a prop. Lamo del castell el deixà quedar, però l'advertí de la presència duns gossos molt perillosos que eren el terror de tota la regió. El noi li demanà un tros de carn i entrà al pati on eren els gossos. No li feren res, semblava que el coneixien. Com que el jove concia la parla dels gossos, enraonà amb ells.

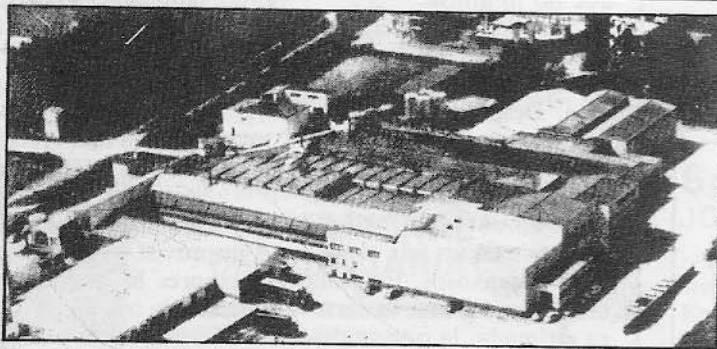
Lendemà digué a lamo del castell que els gossos bordaven perquè a la torre hi havia un tresor enterrat i que mentre estigués allí no pararien de fer-ho.

Lamo del castell es posà molt content amb el descobriment del tresor i prometé al noi la mà de la seva filla.

Després dun cert temps es casaren i foren molt feliços.

Mercè Sánchez - Eva Escuin

(Adaptació del conte THE THREE LANGUAGES dels Germans Grimm)

Frigorífics del Ter, S.A.

CARNS DE PORC I BOVÍ
Repartment diari

ESCORXADOR GENERAL FRIGORÍFIC

Sala d'especejar

Carrer Major, 419
Tel. 23 31 11
SALT

Temps de guerra

1991 ha estat definitivament l'any triat per començar la Tercera Guerra Mundial. Després de tant avisar i amenaçar, finalment s'ha realitzat. S'ha acomplert allò que Miguel Delibes ens explica en la seva novel·la (portada al teatre) **La guerra de nuestros antepasados**, que cada generació ha de tenir una guerra.

Tots els mitjans de comunicació (i aquest, amic lector de la Farga, també ho és) s'han agafat aquesta guerra com una competició i una lluita per aconseguir exclusives i grans titulars. Tothom escriu i parla d'aquesta nostra guerra. Els intel·lectuals, els filòsofs, comentaristes polítics, experts en el món àrab... tots d'una manera o altra en treuen un suc. Com a mínim tenen tema per oferir i, per tant, de guanyar-se uns diners extres. Un «modisto» d'Estats Units ja ha creat i presentat una moda, en què l'element més important és la careta antigàs i els colors de camuflatge tipus militar.

Però, sens dubte qui més n'ha sortit beneficiat (quant a mitjans d'informació) ha estat la cadena de televisió americana CNN (el

gerent és el «novio» de la Jane Fonda) que ha tingut pràcticament l'exclusiva televisiva d'aquesta nostra (repeteix) guerra. De fet, ha estat més radiofònica o telefònica que televisiva, però vaja, com si d'un Mundial de Futbol es tractés, aquesta cadena d'informació televisiva americana s'ha fet famosa i s'ha enriquit gràcies a la guerra.

I com diu la cèlebre frase: **la guerra se sap com comença, però mai com acabarà**. Ens trobem «bombardejats» cada dia a través de la premsa i, sobretot per la «tele» amb notícies sobre la guerra, com si d'un serial es tractés, i això fa que es deshumanitzi i ja sigui una cosa quotidiana, com un mal menor que està passant molt lluny.

I això, aquesta deshumanització, em fa sentir cada dia més vergonya de ser humà i civilitzat.

Guillem Terribas i Roca

Asdrif Masgrans estudia COU, en la branca de Ciències, al Girona 3.

L'escriptora que avui ens acompanya en aquesta secció és gironina i molt jove. Dissent anys són els que té l'Asdrif Masgrans, la guanyadora del darrer Premi de Narració curta Just Manuel Casero. Va ser amb l'obra «Breu», que a finals del mes de març es publicarà a l'editorial Empúries. Així oferim avui als nostres lectors una primícia de com escriu l'Asdrif, amb aquesta narració curta que ha creat per La Farga.

Història d'un LA

Va trucar: la migranya el matava ara i l'havia mort durant tota la maleïda nit. Va trucar a la feina i va dir que no hi aniria.

Ja havia passat pel bany només de llevar-se. Les ulleres se li menjaven la cara. Després de trucar hi va tornar a passar. No va rentar-se i es va fer la cua de menjar sopes una mica més amunt del clatell, lligant-se en un feix els cabells enganxosos. Els tenia tan llargs com la seva darrera estimada, la que va deixar quan va descobrir que no sabia tocar el piano com en Glenn Gould. Era per això que tenia migranyes. I també perquè en Glenn Gould no sortia a l'Enciclopèdia Catalana ni tampoc a l'Espassa.

Va endollar la cafetera per a calentar el cafè de feia tres dies i es va assegurar amb els colzes damunt la taula i amb el cap entre els colzes. La posició era justa per a parar amb el coll nu un raig de llum solar que el va obligar a parpallejar encomant-li una felicitat trencadissa.

No va comptar l'estona d'immobilitat feliç i d'improvist es va aixecar. Aleshores la migranya va atacar-lo a traïció i era com una ressaca i com un mal de ventre al bell mig del cervell.

Va servir-se el cafè en una tassa blanca. Va tornar a seure i el raig de llum ja no hi era. Va moure la cadira i va tornar a parar-lo. Va parpallejar però no va

Venda i reparació de bicicletes
velomotors i motos

**MOTOS
CATALUNYA**

— PERE TEIXIDOR —

MONTESA	DUCATI
PEUGEOT	VESPA
VESPINO	DERBI
DUCSON	PUCH
HONDA	

C/. Major, 307
Telèfon 23 93 67
SALT

retrobar la felicitat que s'havia trencat definitivament.

Va prendre la tassa i les mans li van quedar plenes de tassa perquè la tassa era calenta i les mans eren fredes. Es va beure el cafè àcid oblidant expressament de posar-hi sucre. Se'l va beure molt lentament però finalment va acabar-se'l. Com que la tassa encara era calenta no la va deixar anar i va quedar-se descansant-hi tot el nas i tots dos llavis.

Les tasses del cafè de l'òpera eren com aquella que ara l'abrigava. Va descobrir-ho amb la seva darrera estimada. Aquella tarda havia demanat un cafè amb llet (la seva estimada un xerès sec) i li havien servit exactament amb la mateixa tassa que havia ofert la cicuta a la Callas en un entreacte de la seva darrera Traviata on ella cantava la veu de baix, destrossant-se. Potser les migranyes li provenien d'una resta de cicuta en una tassa blanca. No. Les migranyes es devien a la impotència. La relació amb el piano havia de ser cerebral i se li esmunyia. Era humà. No era en Glenn Gould. Només tocava el violí.

Va sonar el telèfon. Ell encara dormia entre les parets de la tassa blanca que es refredava de pressa. Devia ser la seva darrera estimada. Ella encara no sabia que l'havia deixat i per això

ell no va despenjar l'aparell. Però va imaginar-la un moment. Entre la migranya timbalera la va veure tota nua i tota de color verd fosc. Era una venus rubensiana amb mitjons que, malgrat l'opulència, tenia molt de Lolita-Nabokov entre les dues celles.

No es veien des de la lluna plena. Havien sopat en una pizzeria i havien coincidit amb en Johny la Farga, conegut mafiós que aquella nit es menjava una pizza amb els dits però amb la camisa i l'entranya protegides per un tovalló antibales. Duia barret i potser era calb. A ell, que encara dormia dins la tassa, li van tornar les migranyes plujoses quan va recordar l'explosió. El mafiós havia agafat l'oliva negra amb les puntes dels dos dits i en mossegar-la li havia esclatat dintre la boca, fent-li saltar totes les dents. Ells dos es van acabar l'aminada i varen prendre cointreaus fins acabar completament borratxos.

El telèfon havia insistit molta estona però ja no sonava. Ell va adonar-se que la tassa començava a robar-li la calor que li havia regalat i la va deixar anar amb brusquedat perquè sabia que era d'arcoal. Es va aixecar i, travessant la selva que formava una palmera casolana, va arribar al piano, damunt del qual jeia, abrigat amb una manta, el violí Hamlet

(amb el qual ell havia mantingut una relació gairebé eròtica. Una relació desgastadora i humiliant). El va despullar sense pietat i li va arrencar d'una estrabada la corda del MI.

Va asseure's llavors lentament a la banqueta i va obrir la tapa del piano amb un respecte profund. Li va veure les dents blanques i les dents corcades a l'animal còsmic i d'entre les migranyes li va sorgir el cop violent del cor contra les costelles. Impotència. Tenia a la mà dreta la corda del MI del violí Hamlet que sofria la seva mutilació sobre les rajoles de dos colors.

Ell sentia rebotar les costelles i sense encendre les espelmes dels canelobres es va segar els dos canells amb la corda. La sang en brollava amb força Roja.

El cop del muscle motor era cada vegada més dolç i finalment fou tan suau que li va permetre de tocar el piano. Va tocar un LA. Un LA roig. Puresa. Perfecció.

El seu darrer pensament va ser per la seva darrera estimada. La va recordar amb tendresa de mort. Una nit sense lluna a la Vall. Es besaven i plovia. Ell li va demanar si veia el trineu carregat de goliards que cantaven cançons obscenes rellicant a tota velocitat pel Galligants gelat. Ella el veia i per això el va pensar que ella havia de saber tocar el piano com el «Diví». Però no en sabia perquè ella era només humana.

Asdrit Masgrans

**ORGANITZACIÓ
PROFESSIONAL
IMMOBILIARIA**

- Agència de la propietat immobiliària
- Administració de finques
- Gestoria administrativa

DECLARACIÓ DE RENDA, podeu solucionar els vostres dubtes
NACIONAL HISPÀNICA, S.A. - MULTIMAR - CAIXA
ASSEGURANCES - INCENDIS - ROBAÏORIS - VEHICLES - ETC.

Passeig Paisos Catalans, 147 - Tel. 24 44 49
17190 SALT

Sport Garatge, s.a.
JOSEP CASALS

Reparacions
Engrassaments
Neteja

Passeig Marquès de Camps, 5
Tel. 23 33 11 SALT

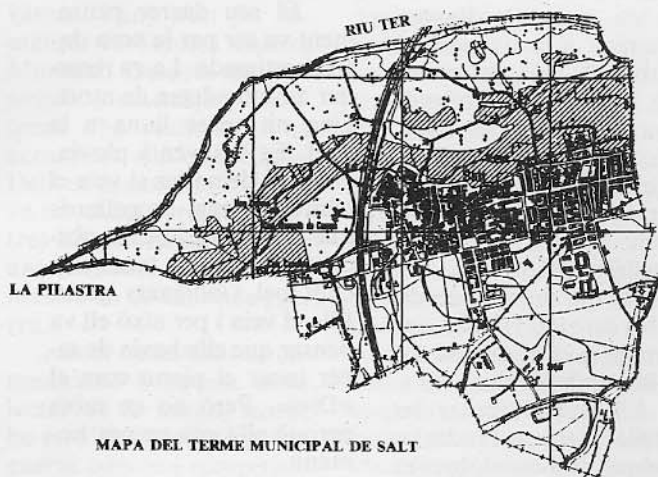
**Subministres
Catalunya, s.l.**

VOLVO

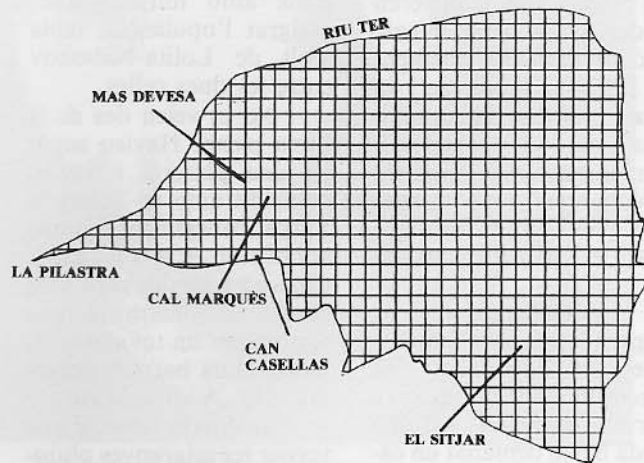
Camions i Autobusos

Passeig Marquès de Camps, 3 - Tels. 23 33 11 - 23 78 83
SALT

Els ocells del Pla de Salt

MAPA DEL TERME MUNICIPAL DE SALT

QUADRÍCULA DEL TERME MUNICIPAL DE SALT
CADA QUADRAT FA 625 m.²

CUCÚLIDS (Cuculidae)

És la família del cucut. Multitud de cançons populars en glosen el cant, i la dificultat d'observar-lo. A Salt encara no tenim la tradició anglesa de fer competicions per veure qui és el primer que publica una carta al diari

dient que ja ha sentit l'arribada del cucut a la primavera, però ben segur que l'any vinent la secció de cartes al director de «LA FARGA» es colapsarà amb comunicacions d'aquest tipus.

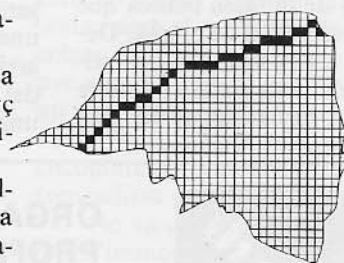
CUCUT (Cuculus canorus)

Amida uns 36 cms. Les parts superiors i pit són grisos. El ventre blanc i barrat de color gris fosc. La cua és llarga i arrodonida a l'acabament. Les ales són llargues i punxegudes.

De lluny, quan vola, se'l podria confondre amb un rapinyaire. S'envola batent les ales, però després fa planades abans d'aturar-se novament.

Se'l pot trobar a tota la zona d'arbredes i a la vora del riu. És una espècie que ens arriba pel mes de març i al setembre ja no se'l veu. El considerem com a nidificant.

Per pondre els ous, les femelles busquen el niu d'algun altre ocell, amb preferència insectívor, i hi diposita els ous (un sol a cada niu), per tant, podem dir que parasita d'altres espècies. Els hospedants esdevenen, per tant, pares adoptius del cucut que neix, el qual es cuida de quedar-se sol al niu llençant la resta de la pollada. Aquest fet permet que la cria creixi ràpidament i en pocs dies es veu com el fill adoptat és molt més gran que els pares.

ELS MÚSSOLS, ÒLIBES, GAMARUSSOS

Són els rapinyaires nocturns. Pertanyen a 2 famílies, els Titònids (Tytonidae) amb 1 espècie, i els Estrígid (Strigidae) amb 3 espècies.

Han estat aus maleïdes, maltractades pel fet de tenir hàbits nocturns o crepusculars. Sembla que darrerament se'ls respecta més i esperem que el cens augmentarà amb espècies com el duc que ja havia estat a Salt els anys 30 i 40.

ÓLIBA o XIBECA (*Tyto alba*)

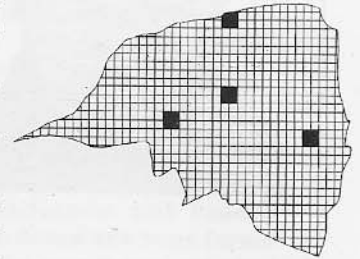
Amida uns 35 cms. i té una envergadura alar de prop de 90 cms. El dessota és blanc i en alguns exemplars pot ser daurat i lleugerament pigallat (els de Salt són pràcticament de ventre blanc). El damunt és daurat-pigallat; la cara blanca i mirada del davant presenta el perfil d'un cor.

Té les cames llargues i amb ploma fins a la base dels dits.

La seva volada és silenciosa i només es pot distingir la taca blanca del cos i les ales.

Si bé no fa massa anys se la podia trobar normalment a dins el casc urbà, en aquest medi ha sofert una forta regressió. De totes maneres encara n'hi queda algun exemplar. La resta d'individus han estat localitzats a les zones ermes de prop del Ter i als camps de conreu de la zona sud del poble.

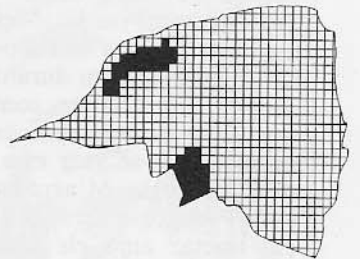
Podem considerar-la com a nidificant actual. A començaments dels 80 s'havia comprovat la nidificació de diverses parelles dins el nucli urbà.

XOT (*Otus scopus*)

No amida més de 25 cms. De color grisós i pigallat marró-gris. Quan se l'observa de prop es poden apreciar dues «orelles» de ploma. Té la cua curta.

Quan vola se'l distingeix fàcilment pel tamany petit i la forma arrodonida de les ales.

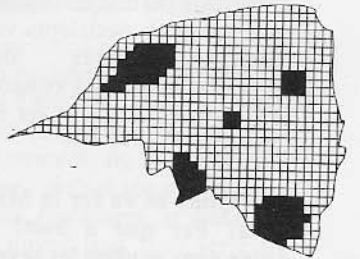
Se'l pot sentir al límit dels camps de conreu amb la zona habitada i també a la zona del bosc de ribera. No hem pogut comprovar la seva nidificació, tot i que és possible que ho faci.

MUSSOL COMÚ (*Athene noctua*)

Una mica més gran que el xot. És fàcil distingir-lo d'aquest pel cap més aplanat, el color més fosc i no tenir «orelles». Les parts superiors són marrones amb taques blanques; les inferiors més clares i també tacades de blanc.

De dia quan vola, ho fa de forma ondulant, mentre que de nit o capvespre vola a poca alçada i en línia recta per acabar enlairant-se de cop abans d'aturar-se.

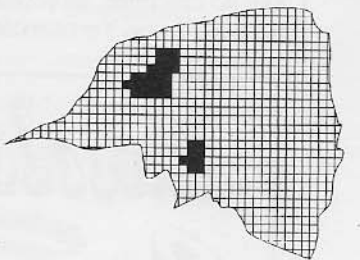
De dia se'l pot trobar ocasionalment en algun pal d'electricitat o arbre. És relativament fàcil de veure'l o sentir-lo a la zona dels camps de conreu i les hortes. A l'estiu de 1989 es va comprovar la seva nidificació en una casa del Veinat, prop de la Sèquia.

GAMARÚS (*Strix aluco*)

De tamany més gran que el mussol comú, amida uns 30 cms. i tampoc té «orelles». Les seves parts superiors són d'un color marró intens, tirant cap a gris fosc. Les parts inferiors són d'un marró més clar i estan més pigallades. El seu cap és gran i arrodonit, en sobresurten els ulls rodons i de color negre.

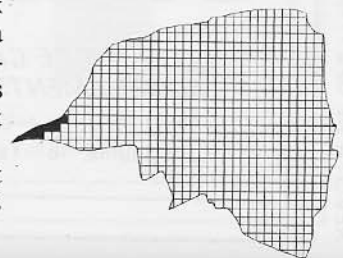
Té una volada silenciosa, quan se'l veu es pot distingir pel dessota fosc, i la seva gran envergadura alar.

El trobem (és fàcil sentir-lo a la primavera) a les zones de conreu i a les hortes.

MUSSOL BANYUT (*Asio otus*)

Una mica més petit que el gamarús. Se'n distingeix per les dues «orelles» llargues que té i per la seva forma més allargada. També té el dessota molt més clar (brurogenc) i amb les ratlles més diferenciades. Les seves parts superiors són d'un marró rogenc pigallat i lleugerament ratllat. Els ulls són de color groc-taronja.

Quan vola se li aprecia una gran envergadura alar (tot i que és més petita que la del gamarús) i les puntes de les ales són més arrodonides.

M.ª Rosa Puig i Dalmau

La M.ª Rosa Puig i Dalmau ja fa uns quants anys que es dedica a l'ensenyança.

El Centre d'Educació Especial la Maçana, el passat 24 de novembre de 1990, li va fer un homenatge per la seva tasca com a mestra i directora d'aquest centre.

Actualment està jubilada, i tot i que diu que «un s'ha de saber retirar» enyora les seves estades a les aules i està disponible per qualsevol cosa en la qual pugui ajudar.

El que més valora en un mestre és: que treballi molt i que estimi la mainada.

Quina formació va rebre?

Sóc de l'època del Batxillerat Superior, llavors vaig fer les assignatures que em calien per tenir el magisteri. Vaig exercir una temporada a Figueres dins de l'ensenyament públic. Més tard vaig entrar a les Escolàpies, on vaig estar durant 27 anys, i mentrestant, com que havia molta febre de promocionar-se vaig estudiar pedagogia. M'agrada la Pedagogia Terapèutica, tractar amb els deficients. En principi m'interessaven els psíquics, però al final vaig acabar amb els sensorials perquè em varen encarregar els deficients visuals. Després de llicenciar-me en Pedagogia Terapèutica vaig fer el Doctorat.

Quan es va fer la Maçana? Per què a Salt? I quins nens acullen les seves aules?

Es va inaugurar el 1980. El perquè es va fer a Salt ho desconec. És probable que Serveis Territorials,

aleshores considerés que era el lloc més adient o els fos més fàcil aconseguir el terreny... no ho sé.

Els nens que hi ha en aquest centre tenen una in-

tel·ligència normal però tenen un dèficit de l'audició o de la visió.

Expliqui'ns la seva experiència com a Directora i

mestra d'aquest centre.

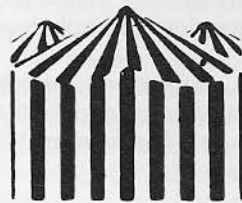
Tot va començar al Mater Dei. Aquest centre va acollir durant un temps els deficients sensorials, però llavors, a l'augmentar-ne el nombre, no podien estar junts els deficients psíquics amb els sensorials i va ser llavors que al separar-nos vam anar en el Professor Pericot, que és on es varen formar les aules, d'allí al Pont Major i finalment al centre la Maçana.

Durant 8 anys i mig vaig ser la directora del centre....

Va ser una feina difícil?

Totes les feines si tens ganes de fer-les ben fetes no són fàcils. És senzill perquè fas el que a tu t'agrada, t'entregues a la mainada que t'agrada, hi ha bona compenetració amb el professorat, treball en equip... Ara, l'educació especial sempre ha viscut moments difícils, ja que és cara. S'han de tenir grups reduïts de nens, materials especials,

**Emili
Crous**

ENVELATS

LLOGUER DE CADIRES • ENVELATS
ADORNAMENTS • PISTA PARQUET

Sant Jaume, 18 - Tel. 24 16 47 - SALT (Girona)

Fàbrica de miralls
Col·locació i instal·lació
Especialitat en vidrieres artístiques
Finestres de Celosia
Mampares per a Bany

DISTRIBUIDOR

SOLARS.A.

VENTA
VENTA
VENTA

C/. Joan Maragall, s/n. Zona Esportiva
Telèfon 23 58 11 - SALT

atenció de molta gent, ja que és un ensenyament més individualitzat.

Mentre jo hi era hi havia un professorat que es cuidava dels deficients visuals i la resta es cuidava dels auditius. Llavors cada aula, per la separació dels nivells, tenia el seu professor. A més a més del professor hi ha els reeducadors, que dins de l'horari escolar agafaven la mainada i a l'aula de reeducació els atenen individualment.

Van passar èpoques que directament tenia aula i altres en què directament no en tenia, però m'anava movent per elles fent-hi substitucions.

Estic molt contenta d'haver viscut aquesta experiència. Em fa molta il·lusió veure que la mainada em recorda.

Parli'ns de la integració dels nens amb necessitats educatives especials en centres ordinaris.

Ara és l'època de la integració. Hi ha molts nens que reben l'ensenyança en centres ordinaris. El professorat de l'escola especial on estaven aquests nens abans d'entrar en el centre ordinari, uns determinats dies a la setmana els fan reeducació. Es posen en contacte amb els professors, els pares, etc.. Sempre, però hi ha un nombre de nens que per les

circumstàncies que siguin necessiten la formació que els ofereix el centre especial. Des de l'escola s'ha mirat de fer-los fer alguns treballs preliminars.

Una vegada han acabat l'ensenyament, aquestes criatures poden dedicar-se a un treball sempre que es tingui en compte les seves possibilitats.

La persona que pot estar integrada en un centre ordinari hi guanya molt socialment.

Vostè ha estat professora de nens amb necessitats educatives especials i amb nens que no requereixen una educació especial. Quin tipus d'ensenyament li ha agradat més?

Els dos tipus d'ensenyament m'han agradat. Tinc un record inesborrable de tots els anys que vaig estar en l'educació ordinària amb uns alumnes excel·lents. Igual que també tinc un gran record de l'educació especial i dels alumnes que hi he tingut.

Què falta a l'escola avui?

Crec que a la vegada que es fa la promoció del mestre, que és molt important i no s'ha de descuidar, hi ha d'haver una gran atenció cap a la mainada. O sigui que mentre el mestre es promociona no oblidí

que és professor i que ha d'actuar com a tal.

S'hauria de poder conèixer millor tots els alumnes que es tenen en una aula. D'aquesta manera es pot fer una educació més adequada als individus que hi ha a la classe.

Si tingués la possibilitat de fer una llei sobre ensenyament quina faria?

No sóc política i no hi entenc. Però sí que conec

L'important és que es doni al nen el que necessita. Una educació integral, que no es descuidi res, amb un professor ben format i entregat.

Les carreres que estan relacionades amb l'educació donen una bona formació o manca més pràctica?

No conec els programes que se segueixen actualment. La pràctica és molt necessària, però crec

l'educació i et diré que sempre he pensat que al sortir de l'escola caldria que es pogués enllaçar immediatament, fins ara no hi havia tanta obligació, amb un lloc de treball adequat a la mainada. O sigui, que al sortir de l'escola, els que no vulguin continuar estudiant no haguessin d'estar vagant pels carrers, ja que això no és gens bo. Crea ganduls.

que quan realment comença és quan s'acaba la carrera i has de posar en marxa tot el que has après. Evidentment, no es pot descuidar, però si tot es dedica a ella, malament, ja que hi ha d'haver tota una sèrie de coneixements que en un principi s'aconsegueixen amb la teoria.

Eva Escuin i Dilmé

CONFITERIA PASTISSERIA
MARGENAT
 Telèfon 23 06 79
Especialitat en gelats
 C/. Major, 57 - SALT

Tallers mecànics
CARPUN S.A.

 Poligon Industrial Inigesa - Tel. 47 60 62
 FORNELLS DE LA SELVA

La nova escola del Veïnat

Per al proper curs 1991-92 està previst que entrin en funcionament les primeres aules de la nova escola pública situada al Veïnat, als terrenys de l'antic camp del Coma-Cros.

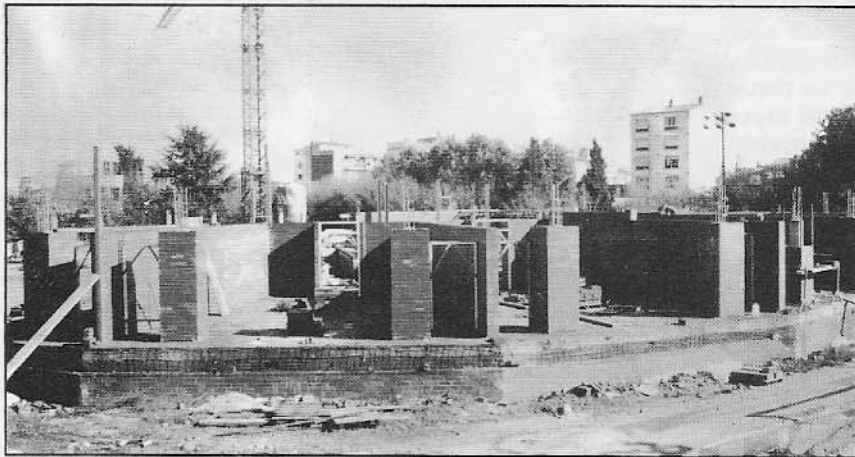
La necessitat d'una escola pública al Veïnat ha estat llargament reivindicada, i ja a principis de segle tenim conciença que un inspector

redistribució més racional de l'alumnat que ara ha d'anar d'un extrem a l'altre de la vila.

És per això que en aquest tema central hem volgut recollir una cronologia històrica sobre el veïnat (Xavier Alberch), així com l'evolució de la construcció de l'escola: també l'equip d'arquitectes que han dissen-

exposa el perquè d'una escola al Veïnat.

Per altra banda, enguany se celebren els 15 anys de l'existència de l'Escola d'Adults. Per la seva significació en l'àmbit de Salt i perquè està situada al Veïnat també li dediquem una atenció.

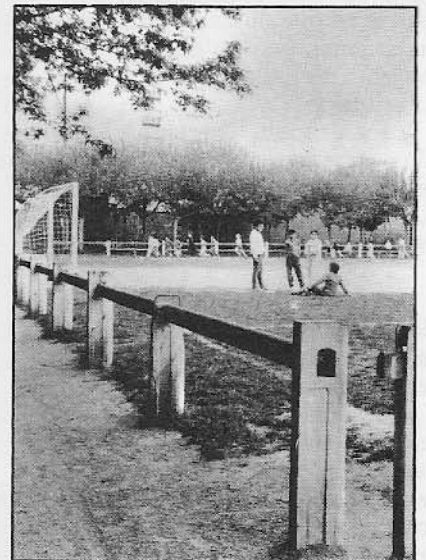

Escola del Veïnat juliol del 1990

d'ensenyament expressa la necessitat d'una escola al barri de Sant Antoni, que aleshores amb el creixement industrial era una zona en plena expansió urbana.

Estem a la darrera dècada del segle XX i tot just ara l'escola serà una realitat, cosa que suposarà una

ya l'escola, un equip de renom a nivell de l'estat (J.M.ª Martorell/Oriol Bohigas i David Mackay amb altres arquitectes col.laboradors) expressen quina ha estat la concepció arquitectònica de l'escola, i la seva integració en el paisatge urbà; Miquel Berga, tinent d'alcalde d'Educació i Cultura,

*Camp de futbol del Coma-Cros.-
Maig del 1987*

Col·lectiu de Redacció

**CÒPIES DE PLÀNOLS
FOTOCÒPIES
PAPERERIA TÈCNICA
MATERIAL PER A
DIBUIX I OFICINES**

Pompeu Fabra, 11 - 20 39 44 - **GIRONA**
Migdia, 11 - Tel. 21 35 65 - **GIRONA**
Rda. Barcelona, 3 - 50 38 70 - **FIGUERES**

L'auto-escola jove i diferent

AUTO - ESCOLA

C/. Creu, 36-38 entl. B
Tel. 20 01 05 **GIRONA**

Ctra. Palamós, 58
Tel. 49 23 47 **CELDRÀ**

Cronologia del Veïnat

1855: S'instal·la la fàbrica de Llach, Portabella i Cia. (actual Coma i Cros).

1861: Pere Ramió instal·la una altra fàbrica al Veïnat (a l'actual Trav. St. Antoni i Teixidores).

1866: Creació de l'Hospital Psiquiàtric.

1881: Instal·lació de les monges de Santa Clara al nou convent del Veïnat.

1887-1923: Escola de Pere Gallostra, a la plaça del Veïnat. Malgrat ser privada, hem de pensar a una funció substitutiva de la pública al tenir subvencions anuals de l'Ajuntament, i al celebrar-hi exàmens públics.

1895: Inauguració del tram del tren d'olot de Salt (Veïnat) fins Amer.

1990: El veïnat ja acull més de 750 persones, repartides en un total de 151 cases.

28 d'agost 1903: Visita d'un inspector escolar a Salt: "se propuso la creación de una auxiliaría, sin perjuicio de ver si más adelante será necesario establecer una escuela en el Barrio de San Antonio".

10 set. 1911: Remei Puig Buscarons sol·licita una subvenció escolar com a mestra particular del barri de Sant Antoni.

1916: L'estació es converteix en "Apeadero"

1923: Escola de les Dominiques al Veïnat, no acaba d'arrelar.

1924: Construcció de la Central del Molí.

1929: Construcció de l'escorxador Municipal.

23 oct. 1936: Funcionament de dues noves classes de pàrvuls en el veïnat, amb dues mestres.

1942-1967: L'antic Convent de Santa Clara s'utilitza com a Presó Provincial.

1972: Construcció de l'església de Sant Jaume.

1976: Creació de l'escola d'Adults al Veïnat.

L'ESCOLA DEL VEÏNAT

Juny 1984: "Llibre Blanc de l'Ensenyament a Salt". Encarregat per l'Ajuntament de Salt, una de les conclusions de l'estudi és la necessitat d'una escola pública al Veïnat.

Abril-maig 1986: Creuament de cartes a la premsa entre la Directora del Col·legi Vilagran i el regidor de cultura de l'Ajuntament de Salt, sobre els criteris d'elecció dels centres i la manca d'escoles.

1987: Polèmica a dues bandes -equip de govern de l'Ajuntament de Salt i Sebas Parra i grup municipal de CiU-

*Escola del Veïnat.
Inici de les obres. Abril 1990*

sobre la necessitat d'una escola al Veïnat.

13 abril-87: Escrit del cap dels SSTT d'Ensenyament a l'Ajuntament de Salt, en què es declara partidari de la construcció del centre d'EGB al Veïnat, i també amb el solar proposat per l'Ajuntament (el cap de futbol del Coma i Cros).

8 oct. 1987: Escrit del sindicat FETE-UGT, demanant, entre altres coses, l'escola del Veïnat.

20 juny-1988: Encàrrec de la Conselleria d'Ensenyament del projecte arquitectònic a David Mackay.

9 nov.-1988: Acceptat el projecte.

9 març-1989: Aprovat per l'Oficina Supervisora, amb l'equip Martorell, Bohigas, Mackay.

21 juny-1989: Sol·licitud de permís d'obres per la Direcció general d'Arquitectura Escolar i Inversions, del Departament d'Ensenyament, per a la construcció d'una Escola Pública d'EGB i 2 aules de pre-escolar al carrer Enric Granador.

5 juliol-1989: Aprovat per la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Salt.

Xavier Alberch

BURCH constructors, s.a. Salt

- CASES
- AMPLIACIONS
- REHABILITACIÓ

C/. Processó, 57 - Tels. 23 86 02 - 23 43 59
17190 SALT (Girona)

Nou Centre d'E.G.B. i Parvulari a Salt

Arquitectes: Josep Martorell, Oriol Bohigas, David Mackay
 Arquitecte col.laborador: Patrizia Falcone.
 Arquitecte tècnic: Isolda Gilbert

El centre Escola de Salt respon urbanísticament a la indeterminació de les alineacions de façana de l'entorn amb una forma rodona que vol relacionar les aules amb el barri de manera contínua, com va fer l'arquitecte R. Neutra per una escola a Califòrnia l'any 1928.

L'edifici es desplega amb una tipologia de corona circular trencada i lleugerament desplaçada amb alguns elements singulars.

Aquesta geometria evita la desorientació d'una forma rodona regular, i al mateix temps crea uns annexos naturals.

Per exemple, l'entrada principal és un cos independent, connectat amb l'edifici rodó. La torre de la biblioteca situada dins aquest cos, marca el final de l'eix del carrer Pau Casals, i és l'element més alt de referència amb independència respecte a la resta de l'escola. Aquest espai de doble alçada és fàcilment accessible i permet un ús fora de l'horari escolar.

A partir de l'eix d'entrada, l'edifici es desplega en planta baixa en dos braços en forma de semicorones circulars que gairebé arriben a tancar-se en si mateixes, tot deixant un passadís de relació directe entre tots els espais exteriors de l'edifici, alhora que generen un espai central tancat a l'aire lliure que recorda la forma i funcionament dels claustres.

El braç sud s'articula a partir

d'un passadís que tanca el claustre i que dona accés a totes les aules d'EGB, assolellades consecutivament de llevant a ponent i que tenen accés directe al jardí.

El braç nord funciona inversament, conservant però l'orientació de les aules als sud i la del passadís nord.

En aquest cas, cada una de les aules del parvulari i menjadors s'obren directament al calustre mentre que l'accés al jardí es fa pel passadís.

D'aquesta estructura se'n deriva una dinàmica entre els espais interiors i exteriors que afavoreix les diverses activitats del centre.

La forma i la distribució de les aules deixen oberts a diferents tipus d'organització el treball escolar, afavorint la relació informal dels grups de treball.

Les aules del parvulari es poden comunicar amb portes corredisses, creant un espai flexible comunitari.

La inclinació de les cobertes de les aules, sempre orientades en pendent, permeten una il·luminació i ventilació natural i creuada.

Els accessos, despatxos i aules especialitzades es situen als extrems est i oest de l'edifici, que coincideixen respectivament amb els punts de desplegament i de trobada dels dos braços.

El pati està destinat més als pàrvuls com a lloc de joc exterior, i es pot aprofitar la seva forma com a petit amfiteatre per activitats diverses.

La sala d'usos múltiples pot obrir-se al pati interior a través d'unes vidrieries mòbils, unificant tot l'espai.

La coberta d'aquesta sala té una estructura especialment singular, tant per l'espai que genera i la seva llum com per la representativitat d'aquest element que emergeix per sobre de les cobertes desplegades al voltant.

El camp d'esports està situat al nord del terreny, lluny de les aules, i no interfereix les activitats exteriors de cada curs d'EGB i pre-escolar amb les activitats esportives.

Els vestuaris es poden utilitzar amb independència de l'horari normal de l'escola.

Aquest espai exterior és considerat com una plaça pública, amb una continuïtat de tractament i de materials de superfície en relació als carrers del voltant.

Un porxo a llevant separa formalment aquestes dues activitats i funciona com a entrada secundària a l'escola i entrada directa a la zona d'esports, sense haver d'obrir el centre.

Tots els murs, tant exteriors com interiors, són d'obra vista, utilitzada com a material domèstic.

Els acabats tradicionals i la forma orgànica del centre li donen un aire més de pavelló de jardí que d'edifici institucional, per acomodar-se a l'entorn immediat, també de formes lliures i voltades de vegetació.

Existeix un acord amb la Generalitat per complementar els espais pedagògics amb mobles especials que facilitin el treball escolar, creant un entorn suggerent i adequat per a l'ensenyament.

Introduce la pasión en tu vida.

Ya estás aquí. Esperándote en tu Concesionario. La pasión por el nuevo Uno.

Nuevo Fiat Uno.

Te va a sorprender porque es único en funcionamiento. Económico, brillante y deportivo. Definitivamente quedarás envuelto en la pasión del Uno. No retrases más la cita con la pasión de tu vida. Ven ya a tu Concesionario y elige una versión para tu pasión. P.V.P. desde 998.000 Ptas.

Uno, che passione!

Concesionario Oficial:
VITSA, S. A.

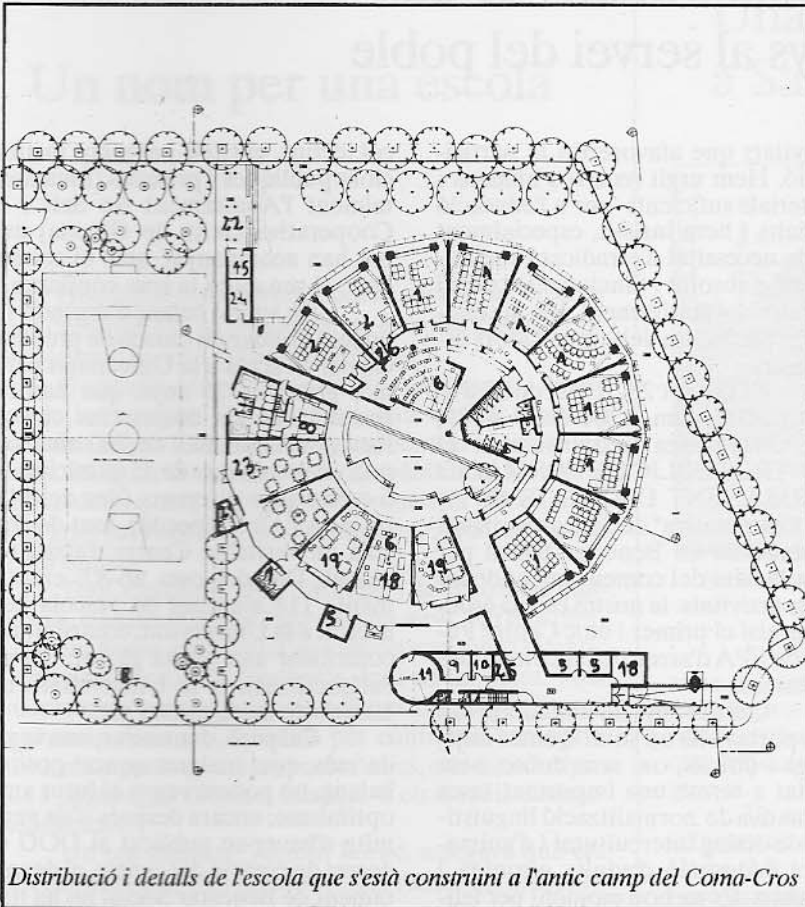
Exposición y Venta: Avda. Sant Narcis, 28.
 Tel. 24 12 12.

**GARATGE INTERNACIONAL
 ROBERT VIDAL, S.A.**

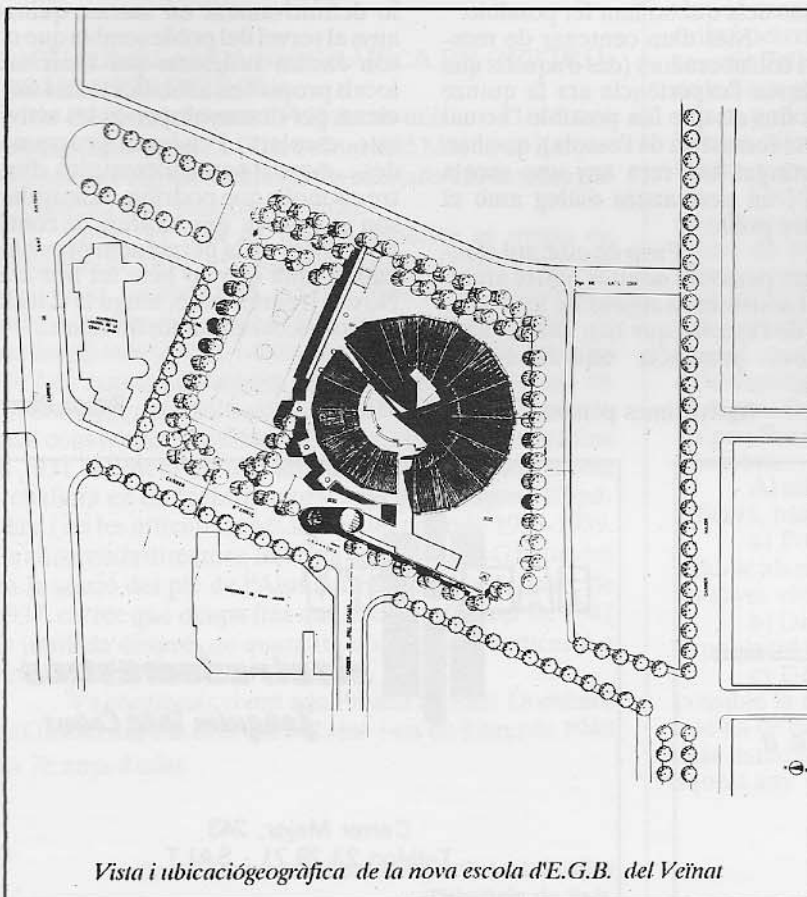
Servicio Oficial Postventa y Recambios.
 Ctra. Girona-Angles. (Altres Salt) Tel. 24 30 62.

FIAT
 TECNOLOGIA LIDER

TEMA CENTRAL

Distribució i detalls de l'escola que s'està construint a l'antic camp del Coma-Cros

Vista i ubicació geogràfica de la nova escola d'E.G.B. del Veinat

LLEGENDA

- 1.- AULA D'EGB
- 2.- LABORATORI
- 3.- PRETECNOLOGIA
- 4.- BIBLIOTECA
- 5.- TUTORIES
- 6.- USOS MÚLTIPLES
- 7.- SANITARIS
- 8.- VESTIDORS ESPORTIUS
- 9.- DIRECCIÓ
- 10.- SECRETARIA
- 11.- SALA DE PROFESSORS
- 12.- DEPARTAMENT MÈDIC
- 13.- SANITARIS PROFESSORS
- 14.- CUINA
- 15.- CALEFACCIÓ
- 16.- SANITARIS PERSONAL
- 17.- MAGATZEM
- 18.- AULA DE PSICOMOTRICITAT
- 19.- AULA PARVULARI
- 20.- NETEJA
- 21.- VESTUARI
- 22.- PORXO
- 23.- MENJADOR
- 24.- TALLER
- 25.- CONSERGE
- 26.- MAGATZEM DE LES AULES DE PRETECNOLOGIA

L'escola d'adults de Salt 15 anys al servei del poble

Ara fa quinze anys (febrer del 1976) s'iniciaven al nostre poble unes "classes nocturnes i gratuïtes per a adults", organitzades per la Vocalia de Cultura de l'Associació de Veïns de Salt. L'inici de l'anomenada "transició democràtica a l'Estat espanyol (Franco havia mort uns mesos abans) i la situació saltenca caracteritzada per l'annexió del municipi a Girona, feien necessari un diàleg popular i una articulació de la societat civil, on guanyessin espais de llibertat els partits polítics, sindicats, entitats, associacions, col·lectius i persones de tota mena que lluitaven per les llibertats democràtiques i nacionals i per la recuperació de la nostra identitat com a poble. És en aquest context que neix l'escola d'adults i intenta, des del primer moment, convertir-se en una necessària eina de diàleg i de formació, didàctica i útil i al servei del poble.

Al llarg d'aquests quinze anys hem treballat per una ESCOLA PÚBLICA laica i pluralista, autònoma, científica, coeducativa, compensadora de deficiències socials, catalana, superadora de la dicotomia entre treball manual i treball intel·lectual, solidària i integradora. I més específicament per una educació Permanent dels Treballadors amb totes les característiques de l'escola pública citades i arrelada a l'univers temàtic dels adults. També hem reivindicat un nou model d'Educació Pública d'Adults a Catalunya, que respecti i promogui la materialització del dret de tothom a l'educació, facilitant l'accés dels treballadors a totes les etapes de l'ensenyament legislat fins a la Universitat, al reciclatge professional que permeti millorar les condicions de treball i a cobrir les necessitats de formació sociocultural, estimulant totes aquelles

activitats que afavoreixin la participació. Hem urgit recursos humans i materials suficients per a l'educació d'adults i hem insistit, especialment en la necessitat d'erradicar l'analfabetisme absolut i funcional i acollir i atendre formativament les necessitats específiques dels treballadors estrangers..

El Decret 232/1989, de 28 d'agost (DOG núm. 1204 del 9-10-89, pag. 3918) crea definitivament el CENTRE PÚBLIC DE FORMACIÓ PERMANENT D'ADULTS (FPA) "La Cooperativa" de Salt, autoritzant al conseller de Benestar Social per fixar la data del començament de les seves activitats: la nostra escola esdevenia així el primer i únic Centre Públic de FPA d'arreu de les comarques gironines.

Quinze anys de tossuderia ens han portat allà on som. Quinze anys, llargs i difícils, on, sens dubte, hem portat a terme una important tasca formativa de normalització lingüística i de diàleg intercultural i d'animació i l'educació d'adults gironina i catalana. És un bon moment per felicitar-nos tots plegats i per recordar alguns dels qui ho han fet possible:

Més d'un centenar de mestres i col·laboradors (des d'aquells que iniciaren l'experiència ara fa quinze anys fins als que fan possible l'actual oferta formativa de l'escola), que han mantingut any rera any una escola viva i en permanent diàleg amb el nostre poble.

Prop de cinc mil cinc-cents persones adultes -entre alumnes i assistents a alguna de les activitats de l'escola- que han animat amb la seva presència aquests quinze anys.

_ Moltíssimes persones, grups,

col·lectius, entitats i algunes institucions públiques i privades (fonamentalment l'Ajuntament de Salt i la Cooperativa Delta de Girona) que ens han acompanyat, amb el seu suport, el seu ajut i la seva confiança.

En aquest balanç d'urgència no podem oblidar els cursos de preparació per a l'accés a la Universitat per a més grans de 25 anys, que han fet possible, en els últims cinc cursos, l'assistència de més de 700 alumnes procedents de més de 35 municipis de 6 comarques diferents (des del Maresme a l'Alt Empordà), fent de l'escola un veritable Centre d'abast regional. Des del curs 86-87, exactament 114 alumnes de l'escola han accedit a la Universitat, contribuint a consolidar una oferta global: des de l'alfabetització a la Universitat i en horaris de matí, tarda i nit.

Cal però, denunciar, una vegada més, que, malgrat aquest positiu balanç, no podem veure el futur amb optimisme: encara després d'un any i mitg d'haver-se publicat al DOG el decret de creació del centre, el departament de Benestar Social no ha tingut temps ni voluntat política de posar-lo definitivament en marxa; quinze anys al servei del poble sembla que no són encara suficients per tenir uns locals propis ben acondicionats i suficients per desenvolupar-hi les activitats escolars i cíviques programades.... Aquest parell d'exemples, d'entre els molts que podríem assenyalar, són una prova que haurem de continuar vivint en la permanent provisionalitat amb què ho hem fet fins ara. No ens treurà, però, ningú la il·lusió i la convicció en la nostra feina...

Sebas Parra

Tintoreria REGOLTA

*Pells • Llanes de matalàs
Catifes i tot el que fa referència a
la nostra indústria*

C/. Major, 312 - Tel. 23 45 43
SALT

RADIO TV
electrodomestic
Joaquim Vilà Crous

Carrer Major, 243
Telèfon 23 29 71 - SALT

Un nom per una escola

Nosaltres considerem oportú recuperar el nom d'una dona que fou un gran exemple de vocació educacional, dedicant la seva vida a la docència.

Gertrudis Moret i Frigola fou professora i directora de les antigues Escoles Nacionals de Salt des dels inicis dels anys 30 fins al 1942, incloent-hi el temps de guerra. Malgrat la recança de la República no minvà la qualitat del seu estil pedagògic. Cal remarcar el testimoni d'una gran part dels seus ex-alumnes, en el qual es basa la nostra opinió.

Tots n'estaven molt satisfets i la recorden amb emoció, manifestant que l'apreciaven molt. No han oblidat la seva ferma autoritat com a professora, però tampoc la seva amable condescendència fora de les aules. Tots han remarcat la seva paciència a l'hora d'ensenyar. I quan un alumne mostrava aptituds per continuar estudiant, però li mancaven els mitjans econòmics, ella estava diposada a pagar-li els llibres o finançar-li els estudis desinteressadament.

Un seu familiar, Antoni Forné, assegura que era molt exigent i que li va saber inculcar l'amor als llibres i a l'estudi.

BREU SEMBLANÇA BIOGRÀFICA DE GERTRUDIS MORET i FRIGOLA

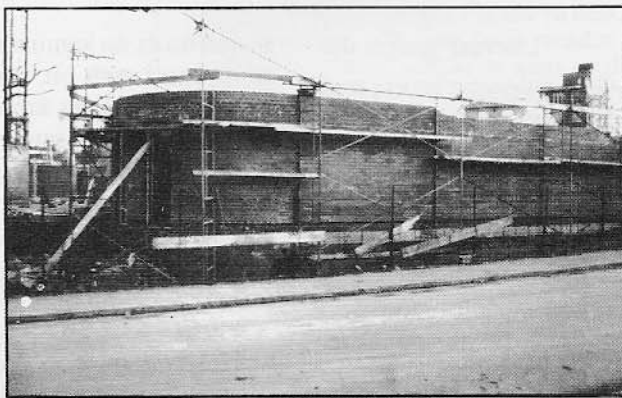
Gertrudis Moret i Frigola va néixer a Girona el cinc de febrer de 1872. Filla de Martirià Moret, de Banyoles i Maria Frigola, de Blanes, és batejada a la catedral de Girona per Mn. Ramon Oliveras.

Obté el títol de mestra superior el trenta de novembre de 1892. L'any següent, juliol de 1893, inicia la seva tasca professional a Sant Hipòlit de Voltregà i quatre mesos més tard a Sils, on el seu mestratge es perllongà més de vint-i-tres anys. El vint-i-sis de gener de 1917 és nomenada mestra a Lloret de Mar. Seguint un itinerari que coincidia amb el de la família Forné, amb la qual convivia, es trasllada el 1919 a Celrà, on exercirà fins al 1931, moment en què arriba a Salt. En la nostra vila treballarà en els "reformadors" anys de la Segona República i en les dificultats bèl·liques del període 1936-1939. És nomenada directora interina de les escoles Graduades en la sessió del ple de l'Ajuntament del cinc de març de 1937, càrrec que ocupa fins que el cinc de febrer de 1942 és jubilada després de quaranta nou anys de dedicació a l'ensenyança.

Va continuar vivint a la Pujada de Sant Domènec de Girona fins a la seva mort el vint-i-sis de febrer de 1948 als 76 anys d'edat.

Secció moderna i contemporània del taller d'història de Salt.

Una nova escola pública a Salt: l'escola del Veïnat

Escola del Veïnat gener del 1991 (Foto Martí Artalejo)

La necessitat de disposar d'una escola pública a la zona del veïnat ve, desgraciadament, de molt lluny i ha estat la causa de moltes de les insuficiències i les irracionals distribucions del mapa escolar a Salt. Fa anys, doncs, que l'Ajuntament ha fet múltiples gestions per aconseguir-la.

En un principi es van oferir al Departament d'Ensenyament els terrenys on hi ha actualment ubicat el Camp Municipal de "Les Guixeres". El Departament, però va aduir raons de seguretat i un excés d'aïllament de la trama urbana per poder-los considerar idonis. A tots, en canvi, l'ens semblava magnífica la finca de l'antic camp de futbol del coma-Cros. Això obligà l'Ajuntament a la construcció del camp d'Esports de "Les Guixeres" i a la compra de la finca propietat de la fàbrica Coma-Cros. Es garantia, doncs, poder seguir disposant d'instal·lacions esportives a la zona i donar un ús d'equipament públic a la finca del Coma-cros.

Un cop cedits els terrenys es tractava d'incloure aquest centre en el Pla Quadriennal de contractacions escolars de la Generalitat. Aquest objectiu s'assolí, finalment, gràcies al treball conjunt de l'Ajuntament de Salt amb els Serveis Territorials d'Ensenyament, llavors dirigits per la Sra. Irene Rigau. Aquest procés llarg i atzarós es veié compensat amb el projecte que el Departament d'Ensenyament encarregà als prestigiosos arquitectes Oriol Bohigas i David Mackay. Les obres són ara, en marxa, i si les previsions es compleixen, la nova escola s'inaugurarà el setembre.

Al meu entendre, el nou centre d'ensenyament significarà, bàsicament:

- Poder oferir per primera vegada ensenyament públic als escolars del Veïnat a una distància raonable de les seves vivendes,
- Distribuir més racionalment el mapa escolar de la població i,
- Disposar de més equipaments escolars per fer possible la implantació de la Reforma Educativa a Salt, que ha de comportar oferta d'escolarització i creixement dels estudis de formació professional que s'ha iniciat aquest any.

Miquel Berga i Bagué
Tinent d'Alcalde d'Educació i Cultura de
l'Ajuntament de Salt.

Perplexitats de pre-guerra

L'actual guerra del Golf vulgues o no ens està produint diverses perplexitats. És evident que en tota guerra n'hi ha....

Volem però, comentar alguns aspectes de pre-guerra, o sigui abans que aquesta esclatés definitivament el passat 17 de gener.

De fet, la guerra ja va començar el 2 d'agost, però durant 5 mesos es va està produint un intens treball diplomàtic a tots els nivells i a tots els països, amb l'esperança que la guerra no esclatés i la pau fos possible.

La primera contradicció es que els països que actualment estan fent la guerra amb l'Irak, durant anys van fer els seus negocis a tort i adret amb la venda de tota mena d'armes, matèries químiques, construccions de búnquers, etc.. al mateix Saddam Hussein.

Per tant, els països que defensen les democràcies occidentals avançades i parlen de la llibertat són els que han permès que Saddam Hussein estigui armat fins a les dents i sàpi-

ga que no és de joguina ni de pa sucats amb oli, sinó que té les mateixes armes que els occidentals, que ara semblen peneditis d'haver-li venut armament... Però què n'ha de fer un país de les armes, sinó fer la guerra?

El Sr. Joaquim Muns, reconegut economista, català universal, va dir en un programa de ràdio, a

principis d'agost, que S. Hussein només era un tigre de paper. La realitat, dissortadament, ha resultat ser tota una altra. S. Hussein, a

més de dicatador, és un megalòman, un estratega militar i et surt amb sorpreses. Això, en temps de guerra és una desgràcia perquè es juga amb vides humanes i no a una partida d'escacs.

Una altra contradicció eren els pronòstics sobre si hi hauria o no guerra, que es feien a primers d'any en revistes i diaris de tota

al professor Killian, sota el títol d'Any Nou, Vida Nova li preguntaven com es presentava l'any i si hi hauria guerra del Golf.

El professor Killian deia que aquest any 1991 "No hi hauràs pas una guerra com alguns temes o anuncien". Així no esclatarà en guerra de la crisi del Golf, li preguntava el periodista, i el professor Killian contestava:

"No. Preveig que les negociacions seran llargues i difícils, hi haurà moments d'autèntica tensió, però finalment Irak evacuarà les seves tropes de Kuwait i la guerra s'evitarà".

I el més sorprenent era que les declaracions del prof. Killian sortien a la revista el dia 14 de gener. Tanmateix, el dia 17 la guerra del Golf ja havia esclatat. Perplexitats de la vida i dels que anuncien el futur del món!.

Martí Fita.

REMOTO
CENTRE RECANVIS MOTO

**VENDA RECANVIS
TALLER REPARACIÓ**

IMPORTADOR PER A ESPANYA

Ramon i Cajal, 4 - Tel. 24 00 61 SALT

LA TECA

JOSEP M.ª DUBÉ

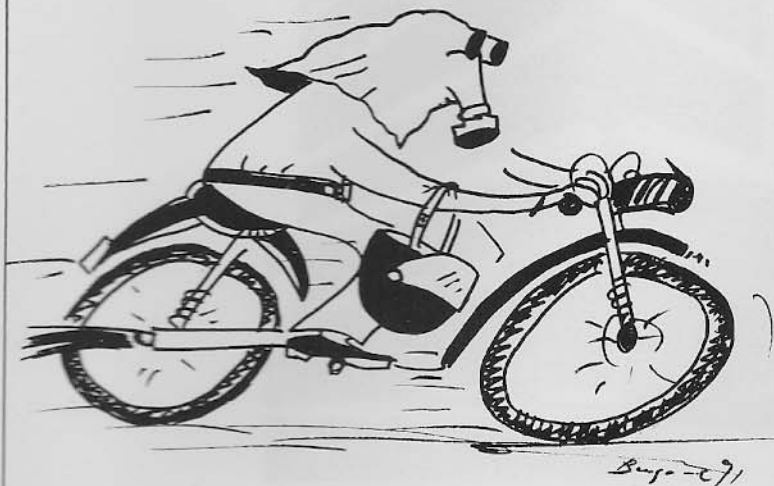
ENCARREGUEU AMB ANTEL·LALCIÓ

*Sarsueles • Pollastres a l'ast
Conills a l'ast • Ànecs a l'ast
Canelons • Calamars a la romana • Cargols
Plats cuinats • Tripades, etc...*

EXTENS ASSORTIT DE VINS I ESPUMOSOS

Major, 9 - Tel. 23 94 79 - SALT

Acudit foll

—ESPIGOLANT—

-22-1-91- DIARI DE GIRONA

Cumplen el servicio militar en Cartagena

Tres gerundenses zarpan hoy hacia la zona del conflicto

■ Gabriel Brito, de Salt; Salustiano Jurado, de Girona; y Salvador Mas, de Anglès, son soldados de reemplazo

■ Sus familiares no se enteraron hasta ayer al mediodía y algunos lo supieron por televisión

Editorial y pag. 5

Gabriel Brito, de Salt

El dimarts 22 de gener els diaris ens portaven la notícia que un jove de Salt, soldat de lleva, Gabriel Brito, havia embarcat per anar cap a la zona del Golf Pèrsic amb corbetes de l'armada espanyola.

Trobem lamentable que un jove que no és voluntari i que no té cap experiència militar se'l mobilitzi per un temps en una zona conflictiva, allunyada de la seva terra, per una fatal guerra que els catalans no hem pas contribuït a fer-la possible. Des de LA FARGA desitgem que en Gabriel torni aviat a Salt, així com els altres catalans i espanyols que sense voler-ho han estat embarcats en una guerra que no ha de ser la nostra.

La publicitat

La publicitat és tan antiga com el comerç i existeix des que l'home va necessitar pregonar allò que volia vendre o permutar. Amb el temps ha anat evolucionant, i darrerament d'una forma vertiginosa, afegint-s'hi nous mitjans, alguns molt sofisticats, que contínuament ens matxaquen la nostra atenció com un percutor. Des del cotxe dotat dels avenços més impensables de rapidesa, comoditat i seguretat, les màquines electròniques que, al pas que anem, aviat estalviaran de pensar; els perfums, que pels seus efluvis voluptuosos fins les nimfes se'n rendiran; les promocions urbanístiques, que ens proposen de viure com en un cel.les. agències de viatges que ens prometen hores de plaer en els seus creuers... tot aquest medi, que sense crear riquesa pròpiament dita, en mou més que cap altre, s'ha convertit en el motor imprescindible pel nostre desenvolupament. Quasi res no reix sense la publicitat, encara que els seus homes de creació i disseny, hagin hagut de recórrer a tanta exageració per fer-la més eficient.

N'hi ha una, però de publicitat, que per procedir dón procedeix, dels òrgans de l'Administració, tant l'estatal com l'autonòmica, hauria, al nostre entendre de ser més moderada, menys subjectiva, fent honor a la sinceritat. Ens referim a la propaganda que es fa de la LOTERIA i de les altres LOTOS que darrerament han afloirat amb escreix. No volem pas erigir-nos contra el joc, encara que, estimulat des de dalt, tampoc és del tot moral, sinó contra la publicitat enganyosa que s'hi fa. En la seva propaganda ens ho presenten com una manera fàcil d'enriquir-se, cosa que no és veritat. Si bé no és totalment impossible d'aconseguir aquest premi multimilionari, el seu marge de probabilitats és tan infinitament petit, que si el meditésim ens esferiria. Tot molt enlluernador, però passant sempre per alt que aqueixa sort, tan intencionadament exaltada, només serà atorgada a un de sol entre els milions d'apostants, i això encara, si n'hi ha algun, d'incertant; perquè avegades, al no haver-n'hi cap, el seu fons passa a engruixir el pot següent.

Per tant estem en contra que s'especuli amb la il·lusió de la gent, esperonant-la a practicar un joc i donant com a fàcil la consecució d'un premi tan cobejós, però tan poc probable, que l'adagi de trobar una agulla perduda en un paller, com a símbol de dificultat, encara resta petit.